

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: INJURED, s. r. o.**, IČ: 47534346, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, zastoupené JUDr. Janem Žákem, advokátem, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2013, č. j. 18569/13/5000-14402-704389,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 7. 2013, č. j. 18569/13/5000-14402-704389, **s e p r o n e z á k o n n o s t z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 7. 2013, č. j. 18569/13/5000-14402-704389, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 1. 2013, č. j. 11008/13/2505-04400-108734. Tímto platebním výměrem správce daně podle § 13b zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“), a podle § 98 ve spojení s § 145 odst. 1 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobkyni podle pomůcek daní z nemovitostí za rok 2012 v celkové výši 2.210.615 Kč. Žalobkyně současně navrhla, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení odvolání žalovaným, neboť platební výměr považovala za nezákonný a nepřezkoumatelný. Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro vyměření daně podle pomůcek, neboť žalobkyně neměla povinnost podat daňové přiznání k dani z nemovitostí na rok 2012, když k 1. 1. 2012 nebyla vlastníkem předmětných nemovitostí. Žalobkyně uvedla, že jedním ze zákonných předpokladů pro vyměření daně podle pomůcek je doložení, že daňovému subjektu svědčí daňová povinnost. Žalobkyni však povinnost k dani z nemovitostí na rok 2012 nevznikla a správce daně nebyl oprávněn tuto daň stanovit podle pomůcek, ani jinak. Správce daně se přitom podle žalobkyně nezabýval předběžnou otázkou vlastnictví nemovitostí žalobkyní k 1. 1. 2012, přestože žalobkyně doložila absenci svého vlastnického práva k dotčeným nemovitostem, a s její argumentací se nevypořádal. Žalobkyně dodala, že správce daně v platebním výměru ani neidentifikoval nemovitosti, ve vztahu ke kterým daň podle pomůcek stanovoval.

Žalobkyně již ve vyjádření k výzvě k podání daňového přiznání v náhradní lhůtě odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 29 Cdo 1599/2008 - 702, ve kterém Nejvyšší soud vyložil, proč nelze žalobkyni považovat za skutečného vlastníka nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. 5451 pro katastrální území Mířetice u Klášterce nad Ohří. Žalobkyně připustila, že je formálně zapsána v katastru nemovitostí jako vlastník, nicméně reálně vlastníkem není. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší soud totiž vyslovil, že smlouva o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2002, na základě které měla žalobkyně vlastnictví nabýt, je absolutně neplatná. Taková smlouva nezakládá žádné právní účinky, tudíž podle žalobkyně nemohla mít za následek nabytí vlastnictví k předmětným nemovitostem.

Podle žalobkyně zákon o dani z nemovitostí, ani jiný právní předpis nestanoví domněnku či fikci, že pro účely výběru této daně se za vlastníka považuje ten, kdo je jako vlastník zapsán v katastru nemovitostí bez ohledu na skutečnost, zda je, či není i vlastníkem nemovitostí. Poplatníkem je toliko skutečný vlastník nemovitostí, kterým však může být i jiná osoba, než která je zapsána jako vlastník v katastru nemovitostí, neboť stav zápisu v katastru nemovitostí nemusí vždy odrážet skutečný právní stav. Žalobkyně uvedla, že správce daně mylně vycházel ze závěru, že v dané věci musí být rozhodnuto o zrušení vlastnického práva žalobkyně a dokud není vlastnické právo zrušeno, je žalobkyně vlastníkem. Tím správce daně vyloučil správné právní posouzení věci založené na tom, že neplatnou smlouvou vlastnické právo nepřechází, a proto ani není možno vlastnické právo žalobkyně „rušit“. Žalobkyně dodala, že rozhodnutí o tom, že není vlastníkem, je toliko deklaratorní, tedy nic nemění na skutečnosti, že žalobkyně vlastníkem předmětných nemovitostí nikdy nebyla a není.

Žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že podle § 94 odst. 1 a 3 daňového řádu je zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu veřejnou listinou, a proto není-li dokázán opak, potvrzuje i pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. Správce daně přitom neuvedl nic, na základě čeho by se dalo dovodit, že byl dokázán opak závěrů Nejvyššího soudu. Náзор správce daně, že do doby pravomocného rozhodnutí soudu nelze předjímat konečné stanovisko, podle žalobkyně popírá výslovnou zákonnou úpravu vázanosti právním názorem odvolacích a dovolacích soudů a je v rozporu s názorem Ústavního soudu vysloveným v usnesení ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 1782/11.

Podle žalobkyně posoudil žalovaný nesprávně předběžnou otázku týkající se vlastnictví předmětných nemovitostí žalobkyní, když pro vznik vlastnického práva považoval za zásadní okamžik vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí bez ohledu na případnou absolutní neplatnost smlouvy o převodu vlastnického práva, na jejímž základě byl vklad proveden. Žalobkyně podotkla, že žalovaný zcela opomenul náleze Ústavního soudu ze

dne 16. 9. 1998, sp. zn. II. ÚS 91/98, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. 30 Ca 103/2003, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2006, č. j. 1 Afs 46/2006 - 80. Žalobkyně připustila, že otázku neplatnosti smlouvy o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2012 řešenou ve zmíněném rozsudku Nejvyššího soudu sice nelze ve smyslu § 99 daňového řádu považovat za otázku, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, tudíž si otázku platnosti smlouvy o prodeji podniku jakožto nabývacího titulu pro nabytí vlastnictví k předmětným nemovitostem mohl správce daně posoudit sám. S ohledem na právní názor vyslovený Nejvyšším soudem se však podle žalobkyně daňové orgány mohly při posouzení této předběžné otázky jen stěží odchýlit od závěrů Nejvyššího soudu. Žalobkyně dodala, že se daňové orgány platností smlouvy o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2012 vůbec nezabývaly, vycházely toliko ze zápisu v katastru nemovitostí, aniž argumentačně překonaly jim známý závazný právní názor Nejvyššího soudu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že ze zápisu v katastru nemovitostí je zřejmé, že žalobkyně byla ke dni 1. 1. 2012 vlastníkem nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. 5451 pro katastrální území Měřetice u Klášterce nad Ohří, tudíž byla poplatníkem daně z nemovitostí za rok 2012. Vzhledem k tomu, že ani na výzvu správce daně nepodala žalobkyně daňové přiznání, správce daně vyměřil daň podle pomůcek, což žalovaný považoval za postup v souladu s právními předpisy. Žalovaný podotkl, že v odůvodnění platebního výměru jsou uvedeny důvody stanovení daně z moci úřední a v tabulce výpočtu celkové daně jsou rozepsány jednotlivé předměty daně, přičemž se jedná o zmíněné nemovitosti zapsané na listu vlastnictví č. 5451 pro katastrální území Měřetice u Klášterce nad Ohří.

Podle žalovaného nabytí žalobkyně předmětné nemovitosti smlouvou o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2002 a je zapsána jako jejich vlastníkem v katastru nemovitostí. Žalovaný připomněl, že Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 10. 11. 2010, č. j. 29 Cdo 1599/2008 - 702, vrátil řízení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem a do doby pravomocného rozhodnutí tohoto soudu nebyl správce daně oprávněn předjímat jeho stanovisko. Podle žalovaného byla tudíž žalobkyně de iure stále vlastníkem předmětných nemovitostí, a tedy poplatníkem daně z nemovitostí. Žalovaný zdůraznil, že podle § 99 daňového řádu je správce daně oprávněn si učinit předběžný úsudek o otázkách, o kterých rozhoduje jiný orgán veřejné moci. Pokud posléze příslušný orgán rozhodne jinak, je to podle žalovaného důvodem pro obnovu řízení. Žalovaný dále upozornil žalobkyni na možnost požádat o povolení posečkání daně.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného toliko poznamenala, že daňové orgány vycházely z mylné koncepce, že provedením vkladu do katastru nemovitostí přechází vlastnické právo bez ohledu na platnost smlouvy a že dokud soud o neplatnosti nerozhodne, považuje se vlastnické právo za převedené.

V dalším vyjádření žalovaný uvedl, že z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 29 Cdo 1599/2008 - 702, plyne, že žalobkyně nikdy nevydala předmět žaloby zpět do konkurzní podstaty úpadce, tudíž k vrácení plnění nedošlo. Zmíněným rozsudkem byla zrušena povinnost žalobkyně vydat úpadci veškerý majetek získaný smlouvou o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2002. Na základě této skutečnosti bylo v roce 2011 do katastru nemovitostí znovu zapsáno vlastnické právo žalobkyně. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně je stále vedena jako vlastníkem předmětných nemovitostí.

Žalobkyně v další replice konstatovala, že argumentace žalovaného nemá pro projednávanou věc žádnou relevanci. Tvzení žalovaného, že podnik úpadci nevydala, označila žalobkyně za mylné. Žalobkyně pod tíhou vykonatelných rozsudků, které později Nejvyšší soud zrušil, a nařízené exekuce předala dne 21. 5. 2008 podnik správci konkurzní podstaty úpadce. Dodala, že při tomto předání, ani po něm nedošlo k vrácení kupní ceny. Žalobkyně zdůraznila, že na základě absolutně neplatné smlouvy o prodeji podniku se nemohla nikdy stát vlastníkem nemovitostí, ani poplatníkem daně z těchto nemovitostí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nezákonné. Nepřisvědčil však všem námitkám žalobkyně.

Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností platebního výměru, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se správce daně v jeho odůvodnění nezabýval předběžnou otázkou vlastnictví nemovitostí, ve vztahu k nimž daň stanovil, tyto nemovitosti neidentifikoval a nevypořádal se s argumentací žalobkyně. Soud zjistil, že tato tvrzení žalobkyně plně odpovídají obsahu odůvodnění platebního výměru. Žalobkyně by však měla vzít v potaz skutečnost, že daňové řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek. Nedostatky, jichž se dopustil správce daně v prvním stupni, proto mohly být napraveny v rámci odvolacího řízení. Obdobný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil nemovitosti, kterých se týkala vyměřená daň, a věnoval se jak předběžné otázce vlastnictví těchto nemovitostí, tak i žalobkyní uplatněným argumentům, čímž napravit všechny uvedené vady platebního výměru. Věcnou správnost závěrů žalovaného bude soud posuzovat níže.

Podle § 3 odst. 1 věty první zákona o dani z nemovitostí „*[p]oplatníkem daně z pozemku je vlastník pozemku.*“ Podle § 8 odst. 1 věty první téhož zákona „*[p]oplatníkem daně je vlastník stavby, bytu nebo samostatného nebytového prostoru.*“ Základním předpokladem pro to, aby mohla být žalobkyni vyměřena daň z nemovitostí, je existence

jejího vlastnického práva k těmto nemovitostem. Splnění této podmínky se zjišťuje vždy k 1. lednu kalendářního roku (srov. § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí) a tato podmínka musí být splněna i v případě, že je daň vyměřována podle pomůcek.

Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že poplatník daně z nemovitostí není v zákoně o dani z nemovitostí, ani v jiném právním předpisu definován jako osoba, která je v katastru nemovitostí zapsána jako vlastník. Poplatníkem daně z nemovitostí je toliko skutečný vlastník nemovitosti, tj. osoba, která platně nabyla vlastnické právo k nemovitosti a jejíž vlastnické právo k 1. lednu příslušného kalendářního roku trvá.

Žalobkyně v průběhu celého daňového řízení v této věci setrvale poukazovala na skutečnost, že k 1. 1. 2012 nebyla vlastníkem nemovitostí, za které jí byla daň vyměřena, neboť smlouva, na jejímž základě měla tyto nemovitosti nabýt, byla absolutně neplatná. Posouzení existence vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem ke dni 1. 1. 2012 bylo za dané procesní situace z hlediska projednávané věci předběžnou otázkou ve smyslu § 99 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že o této otázce nebylo před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem veřejné moci, tj. soudem, bylo podle § 99 odst. 1 daňového řádu namístě, aby si daňové orgány tuto předběžnou otázku posoudily samy. Soud připomíná, že žalobkyní zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 29 Cdo 1599/2008 - 702, dostupný na www.nsoud.cz, nelze považovat za rozhodnutí příslušného orgánu, jímž by byly daňové orgány vázány, neboť Nejvyšší soud se k otázce vlastnictví předmětných nemovitostí, ani k otázce platnosti smlouvy o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2002 nevyslovil ve výroku tohoto rozsudku. Závaznost tohoto rozsudku pro daňové orgány přitom nelze dovozovat ani z toho, že se jedná o veřejnou listinu. Správce daně i žalovaný tak byli oprávněni a současně též povinni sami posoudit předběžnou otázku vlastnictví nemovitostí, jichž se týkala vyměřená daň.

Při posuzování předběžné otázky, zda byla žalobkyně ke dni 1. 1. 2012 vlastníkem předmětných nemovitostí, správce daně i žalovaný vycházeli z údajů zapsaných v katastru nemovitostí k uvedenému datu. Na listu vlastnictví č. 5451 pro katastrální území Mířetice u Klášterce nad Ohří byla jako vlastník předmětných nemovitostí ke dni 1. 1. 2012 zapsána společnost INJURED, s. r. o., v likvidaci, tj. žalobkyně. Stav zápisu v katastru nemovitostí však ještě sám o sobě není dokladem o existenci vlastnického práva, neboť nemusí odpovídat skutečnosti.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 94/2004 - 50, publ. pod č. 979/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, „...ne vždy musí být zápis vkladu do katastru v souladu se skutečným stavem věci; zákon č. 265/1992 Sb. to zohledňuje ve svém § 11, který stanovuje, že ten, kdo vychází ze zápisu v katastru učiněného po 1. lednu 1993, je v dobré víře, že stav katastru odpovídá skutečnému stavu věci, ledaže musel vědět, že stav zápisu v katastru neodpovídá skutečnosti. Zápis v katastru může být v rozporu se skutečným stavem věci ohledně vlastnického práva k nemovitosti právě kupříkladu z důvodu absolutní neplatnosti právního úkonu, který měl být právním podkladem převodu vlastnického práva (viz zejm. § 37 až 40 občanského zákoníku); v takovém případě věcněprávní účinky právního úkonu vůbec nikdy nenastanou, třebaže v rámci vkladového řízení tato skutečnost nemusí být zjištěna,

a nemůže tedy ani dojít ke změně v osobě vlastníka, jakkoli v katastru nemovitostí bude vklad vlastnického práva pro tohoto vlastníka ve vkladovém řízení proveden.“

Žalovaný správně uvedl, že podle § 133 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, se při převodu nemovitých věcí na základě smlouvy se nabývá vlastnictví vkladem do katastru nemovitostí, a dále konstatoval, že podle § 2 odst. 2 ve spojení s § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném do 31. 12. 2013, vlastnické právo k nemovitostem vzniká, mění se nebo zaniká dnem vkladu do katastru nemovitostí. Vznik vlastnického práva k nemovitosti vkladem do katastru nemovitostí však představuje toliko modus, tedy způsob vzniku tohoto práva. Soud zdůrazňuje, že kromě modu je ke vzniku vlastnického práva zcela nezbytnou podmínkou především existence platného titulu, tj. v daném případě smlouvy, jejímž prostřednictvím k převodu vlastnického práva došlo.

Soud proto konstatuje, že při posuzování předběžné otázky, zda byla žalobkyně ke dni 1. 1. 2012 vlastníkem nemovitostí, jichž se týkala vyměřená daň, byli správce daně a žalovaný povinni zkoumat nejen stav zápisu v katastru nemovitostí k uvedenému datu, nýbrž také existenci a platnost titulu, na základě kterého měla žalobkyně vlastnictví nabýt. Tato povinnost daňových orgánů vyplývala z toho, že žalobkyně v průběhu celého daňového řízení setrvala upozorňovala na neplatnost smlouvy o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2002, která byla titulem pro vznik jejího vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Náležité posouzení platnosti uvedené smlouvy bylo zcela nezbytné rovněž proto, že její platnost zpochybnil ve výše zmíněném rozsudku ze dne 10. 11. 2010 Nejvyšší soud, jehož závěry posléze potvrdil také Ústavní soud v usnesení ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. II ÚS 1782/11, www.usoud.cz. V této souvislosti soud poznamenává, že Nejvyšším soudem zrušený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 45 Cm 67/2005, jímž byla žalobkyni uložena povinnost vydat mimo jiné předmětné nemovitosti předchozímu vlastníkově, i skutečnost, zda žalobkyně tyto nemovitosti vydala, či nikoli, nejsou z hlediska posouzení existence vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem relevantní, neboť nic nevypovídají o platnosti smlouvy o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2002, která byla titulem ke vzniku vlastnického práva žalobkyně.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že správce daně a žalovaný při posuzování předběžné otázky vlastnictví žalobkyně k předmětným nemovitostem zohlednili toliko stav zápisu v katastru nemovitostí, a nikoli platnost, či neplatnost smlouvy o prodeji podniku ze dne 30. 8. 2002, na základě které byla žalobkyně do katastru nemovitostí jako vlastníka vložena, ačkoli žalobkyně setrvala namítala neplatnost této smlouvy. Právní názor správce daně i žalovaného, že k prokázání existence vlastnického práva k nemovitostem v dané situaci postačuje stav zápisu v katastru nemovitostí, považuje soud za nesprávný, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 16.342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky ze dne 1. 11. 2013 – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2.142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Stručnou repliku ze dne 23. 9. 2013 soud nepovažoval za samostatný úkon právní služby, a proto ji při stanovení výše nákladů řízení nezohlednil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová